

[Justitsministeren.]

maa jo have fundet Sted i 1924, og dette her sker i 1938; det maa altsaa have været en 14 Aars Tid, dette har hvilet, men nu siger han paa dette Tidspunkt, at han ogsaa har betalt Jarmund nogle Tusind Kroner — jeg ved ikke hvor mange, men det skal vist dreje sig om 2 000—3 000 Kr. efter Jacobsons Opgivende — for at faa ham til at flytte Kiøsen. Det vilde have været meget rart, om Jacobson havde opladt sin Mund om det Spørgsmaal noget tidligere, navnlig dengang han, senest i 1927, gjorde sit Erstatningskrav specificeret op. Kravet maatte jo i hvert Fald nu anses for at være forældet, men da man stadig væk fra Trafikministeriets Side har været yderst facil og kulant over for Hr. Jacobson, indtog man ogsaa nu i 1938 det Standpunkt, at det skulde ikke skille Parterne, at han først kom frem med det Krav paa dette Tidspunkt, og jeg har hørt noget om — jeg ved ikke, hvor vidt disse Forhandlinger var kommet —, at Trafikminister Fisker paa det Tidspunkt skulde have været tilbøjelig til at give Jacobson et mindre, yderligere Beløb i Erstatning for saa at faa Sagen endeligt ud af Verden, til Trods for at Sagen jo havde været endeligt ude af Verden, Gud ved hvor mange Gange tidligere.

Men det er jo det samme, ikke sandt, som Chamberlain sagde: Try, try, try again, og det vilde Trafikminister Fisker altsaa ogsaa gøre. Men der var ikke nogen Forhandlingsvilje til Stede paa Hr. Jacobsons Side, han var uimodtagelig for Ræson, og i Stedet for skrev han et meget uartigt og injurierende Brev til Trafikministeriet, hvori han gentog sine gamle Beskyldninger imod det for Keltringestreger af forskellig Art, og dette vilde Ministeriet ikke lade sidde paa sig, men sendte det til Undersøgelse. Jeg havde dengang som Statsadvokat Sagerne til Erklæring, og jeg saa paa det saaledes, at hvad en Mand som Jacobson siger i sin egen Sag, kan man bare lægge ad acta, hvis man ikke vil lægge det i Papirkurven. Men mit Raad blev ikke fulgt. Ministeriet for offentlige Arbejder vilde have rejst Sag imod ham, og den er nu i Gang. Nu ser jeg af Rigsdagsforhandlingerne — idet jeg ikke var til Stede her i Folketinget den Dag, hvor det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen var inde paa Sagen —, at det siges:

„I Retsmødet i Gaar i Byrettens 16de Afdeling fremlagde Anklagemyndigheden Skrivelser fra Trafikministeren og Justitsministeren gaaende ud paa, at der ikke fra Ministeriets Side var tilbudt Hr.

Jacobsen noget Forlig. Jeg henstiller til Justitsministeren at redegøre over for Tinget for de Grunde, der faar ham til at bibringe Dommerne i Straffesagen mod Hr. Jacobsen det urigtige Indtryk, at Justitsministeriet ikke har erklæret sig villig til at bringe Sagen ud af Verden paa det Grundlag, jeg her har oplyst, og hvor jeg navnlig hæfter mig ved den offentlige Rehabilitering af Hr. Jacobsen.“

Det er altsaa intet ringere end en Beskyldning imod mig for over for Retten at afgive urigtige Erklæringer og føre Retten bag Lyset. Jeg tager nu ikke dette saa højtideligt, saa hvis det ikke havde været andet om at gøre end det ærede Medlem og hans Udtalelser, skulde jeg ikke have hæftet mig synderligt derved, men have indtaget det samme Standpunkt, som jeg raadede Ministeriet for offentlige Arbejder til at gøre i Forholdet over for Jacobson. Men jeg ser altsaa, at dette Standpunkt har givet Genklang nede i Byretten, idet der i et dissenterende Votum er anvendt Vendinger netop af samme Art som her. Jeg skal derfor oplyse følgende om, hvad der er sket angaaende denne Sag i Justitsministeriet.

Jeg maa der begynde med et Tidspunkt, før jeg selv var Minister, nemlig medens min Forgænger, Hr. Unmack Larsen, virkede; han betegnes jo nu af det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen som en Hædersmand, tidligere har man vistnok haft en noget anden Mening om Hr. Unmack Larsen, men nu er han altsaa en Hædersmand. Jeg har talt med samme Hædersmand om, hvad der skulde være sket, og han har forklaret mig, at der er sket det, at Jacobsons Forsvarer, Højesteretssagfører Gamborg, er kommet til Unmack Larsen og har spurgt, om de ikke kunde tale sammen om den Sag. Det skete for øvrigt ved Formidling gennem den daværende Kontrolminister Henning Hasle, som var kommet direkte til Unmack Larsen og havde spurgt, om han ikke vilde tage en Forhandling med Gamborg om det Spørgsmaal. Der er yderligere den Forskel mellem Unmack Larsen og mig, at jeg kender Sagen i Forvejen, det gjorde Unmack Larsen ikke, saa derfor er det ganske naturligt, at Unmack Larsen ikke siger nej til Gamborg med Hensyn til at tage en Forhandling og faa en Orientering om Sagen. Det sker ogsaa, hvilket jeg ser af et Brev, dateret 5. Juli 1940 fra Gamborg. Da har Gamborg altsaa været hos Unmack Larsen, har sat ham ind i Sagen og spurgt, om den ikke kunde forliges. Dette sidste har jeg udtrykkelig spurgt Unmack Larsen om,